

Pagal Jurgą Ivanauskaitę

Kelionė

Kur lygūs laukai,
Snaudžia tamsūs miškai,
Lietuviai barzdočiai dūmoja;
Galanda kirvius,
Kalavijus aštrius
Ir juodbėrį žirgą balnoja.

Nuo Prūsų šalies,
Kaip sparnai debesies,
Padangėmis raitosi dūmai;
Tai gaisro ugnis,
Šviečia diena naktis:
Liepsnoja ir girios ir rūmai.

Tarp tyrų plačių
Ne staugimas žvėrių;
O ne! tai našlaitės lietuvis:
Ar verkia sūnaus,
Ar bernužio brangaus,
Kurs jų nebeginsias pražuvęs.

Kryžiuočių seniai
Suvadinti svečiai
Į vaišes per Lietuvą traukia;
Ištroškę garbės,
Kai aušrà patekės,
Išvys, ko visai nebelaukia.

Lietuvių pulkai,
Kaip apsako žvalgai,
Ties Kaunu per Nemuną plaukia;
Po kaimus šauklis
(Jo po putų arklys)
Į kovą lietuvninkus šaukia.

Klaidu tarp miškų!
Vien tik ugnys gaisrų
Per Lietuvą kelią berodo.
Užtemęs dangus
Mėto tankius žaibus;
Beklaidžiot svečiams nusibodo.

Sutrinko miškai,
Lyg Perkūnas aukštai,
Ir štai netikėtai lietuviai,
Tarytum ugnis,
Kad ant stogo užšvis,
Apraitė kryžiuočius, užgriuė.

O, buvo mušys!
Apsiniaukus naktis
Jį dienai parodyt drovėjos;
Tik kūnų šimtai,
Suvartyti keistai,
Ilgai, dar ilgai ten ilsėjos.

Dabar ten baisu

Ir nakčia nedrašu!

Net vyrai aplenkti mėgina:

Esą tai senų

Kapai milžinų,

Ir kartais net pasivaidina.